

danil Marulićevo oporoko, je ta Natalova trditev dokazana. Marulić je namreč v oporoki zapisal svoji sestri sv. evangelje s slikami, katero je sam prepisal in okrasil s slikami.¹⁾

¹⁾ Oporuka M. Marulića, priobčio dr. F. Rački. Starine. Knj. XXV. str. 155.

Marko Marulić je bil srednje rasti, širokih pleč, okretnega telesa, čela vedrega in širokega, črnih oči, slokega nosa, lepega lica in rjavkastih las. Tako ga opisujejo njegovi prijatelji, slika njegova pa se nam ni ohranila, vsaj doslej se ni nikjer našla.

(Konec.)

N a d e.

Ubegle so nade —
In ž njimi spomini,
vrstijo se z mano
na tožni pogreb . . .

Rojene zemljanu
v življenju so nade,
da spremljajo zvesto
do groba mu pot!

In kadar se vleže
k počitku na oder,
mu nada poslednja
zatisne oči — —

In kadar počiva
pod tiho gomilo,
vstajenja mu nada
na grobu bedi!

Zato le hitite
ve nade pred mano,
saj skoro, saj skoro
vas jaz — dohitim!

Ljudmila.

S a m.

Sam sedevam prepevaje,
prepevaje, kakor ptič,
sreče plapola mi duša,
nič ne manjka mi, prav nič!

Kaj? Mludenke da pogrešam
s plamenečimi očmi? —
Ljuba mi je cvetna trata,
ki z razkošjem me gosti.

Brez tovarišev sedevam? —
Tu drugove mi poglej:
Speve ljubko žuboreče,
ki mi vró iz prs! . . . Juhej!

Leo Levič.

Z v e č e r.

Že je luna vstajala
na oboku neizmernem,
trta se je majala
v hladnem vetrcu večernem.

Tice so potihnile
nad potokom hitrobežnim,
vame pak so dihnile
pesmi z glasom sladkonežnim.

Stokrat mi pozdravljene
moje hčerice edine,
stokrat bolj pozdravljene
kakor moje bolečine! —

Anton Medved.